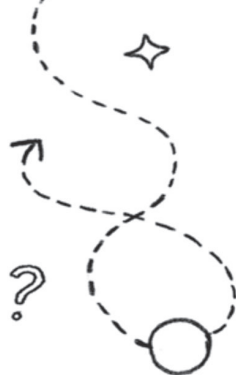

HOOFDSTUK ÉÉN

Toen de politieagent papa, Lily en mij na het Ongeluk thuis afzette, zei hij: 'Echt stomme pech, Hidde.'

Wat een domme opmerking is, want mensen sterven natuurlijk niet zomaar alleen door pech.

Het Bureau voor Gezondheid en Statistiek zegt zelfs: *De gemiddelde levensverwachting van mensen in Groot-Brittannië is vijfenzeventig jaar. Wanneer er rekening gehouden wordt met bepaalde risicofactoren daalt die verwachting tot zestig jaar.*

Niet dat mama zestig was toen die auto haar doodreed, maar je snapt het wel. Toen we binnen waren ging papa meteen in het bed liggen waar hij altijd met mama in sliep, en daar is hij niet meer uit gekomen. Hij zegt dat er sinds het Ongeluk iets met zijn benen is.

Maar ik denk niet dat het aan zijn benen ligt.

De agent nam afscheid met de woorden: 'Kop op. Uiteindelijk wordt het makkelijker.'

Ik veranderde die woorden in een hard, puntig ding dat het geschreeuw in mijn binnenste plette, pakte het

stevig in en zwoer dat ik het nooit meer los zou laten.

En ik probeer zelfs nu, een jaar later, mijn kop nog op te houden. Maar dat is niet makkelijk met iemand als mijn kamergenoot Andy. Die houdt me namelijk ondersteboven terwijl hij in mijn gezicht probeert te stompen én te ruften, allebei tegelijk.

Dat lukt hem best aardig.

Het woord kamergenoot slaat eigenlijk nergens op. Ten eerste valt er met hem zoals je kunt zien weinig te genieten. Ten tweede zijn we alleen van vrijdagavond tot zondag in het therapeutisch activiteitencentrum, omdat we blijkbaar allebei hulp nodig hebben met onze emoties en zo, en ten derde ‘delen’ Andy en ik de kamer niet echt. De eerste keer dat ik naar de Scheet-cave ging (zoals ik onze kamer noem) tekende Andy een lijn (letterlijk, met een dikke viltstift) in een hoekje, en daar duwde hij al mijn spullen achter. Sindsdien dreigt hij dat hij me een voorwedgie zal geven als ik zelfs maar durf te ádemen aan de andere kant van de stiftlijn. Het is trouwens niet heel moeilijk om me daaraan te houden, want er komt altijd een enorme eierscheetstank uit Andy’s bed.

Daarnaast is Andy ook een verschrikkelijke kamergenoot omdat hij zelf nooit iets heeft en daarom altijd mijn spullen jat, ondanks de viltstiftlijn.

En nu probeer ik bungelend in de lucht mijn kop op te houden omdat Andy mijn muts weer eens heeft gestolen.

Dat is dus niet zomaar een muts. Het is mijn lievelingsstreepjesmuts, die ik van mama heb gekregen tijdens onze laatste kerst voor het Ongeluk. Hij heeft lange gebreide flappen die tot mijn schouders komen, maar het allermooiste is dat hij mijn gouden beschermingsschild activeert. Als ik vroeger bang was of iets moest doen waar ik zenuwachtig van werd, wat nogal vaak was, trok mama aan de flappen en zei: 'Zo, Hidde, nu ben je onzichtbaar.'

Normaal gesproken zeg ik er niks van als Andy mijn spullen pakt. Maar mijn psycholoog, mevrouw Rosenhaus, zegt dat het niet altijd goed is om een ruzie uit de weg te gaan. Dat een confrontatie soms nodig is.

Dus toen ik zag dat hij mijn wollen muts droeg en zijn vieze vingers eraan afveegde, zei ik: 'Geef mijn muts terug.'

En natuurlijk zei Andy: 'Nee. Wat wou je d'r aan doen?'

En precies op dat moment besepte ik dat mijn psycholoog weliswaar gezegd had dat het niet goed was om confrontaties uit de weg te gaan, maar dat ze er niet bij had gezegd hoe ik vervolgens moest winnen. Dus nu liet ik Andy me gewoon slaan tot hij moe werd. Of tot ik flauw zou vallen door al het bloed dat naar mijn hoofd stroomde, net wat er eerst zou gebeuren.

In dit geval werd ik gered door de telefoon.

'Hidde!' schreeuwde iemand naar boven. 'Telefoon voor je. Het is Nick.'

Meestal mag Nick, mijn weekendbegeleider in het centrum, wat mij betreft opzouten, maar nu kon ik hem wel zoenen. Andy sloeg zijn armen over elkaar en keek me met een vuile grijns aan toen ik me langs hem wurmde en naar de gang beneden rende, waar de telefoon aan de muur hangt. Er moest iets aan de hand zijn dat Nick me op vrijdagavond belde in plaats van te wachten tot morgen, als hij moest werken.

‘Ha Hidde, hoe gaat-ie? Heb je zin in onze sessie dit weekend?’

Ik wist niet zo goed wat ik moest zeggen. Ik wilde hem niet kwetsen en zeggen dat ik liever een blokkade had dan mijn weekendsessies in het centrum. Niet omdat Nick zulke saaie dingen deed, hoor, dat is het niet. Ze doen enorm hun best in het centrum om alles zo leuk mogelijk te maken. En dat is precies het probleem. Ik kom hier nu al een tijdje in het weekend, omdat papa steeds in bed blijft liggen en zo, en naar mijn idee is elke activiteit tot nu toe bedacht om mij het loodje te laten leggen. Volgens mij is het een stuk minder gevaarlijk om mij het hele weekend gewoon ergens in een hoekje mijn boek te laten lezen. Ik ben gewoon niet gemaakt voor ziplines waarbij ik hoog boven de grond moet hangen in een knellend tuigje dat langs mijn je-weet-wel schuurt.

En ik ben blijkbaar ook niet erg goed in over mijn gevoelens praten.

We hebben bij biologie een keer een documentai-

re gekeken over een rups die een cocon maakt om een vlinder te worden. Er is een fase waarin het rupsenlijf enzymen uitscheidt die de eigen cellen oplossen en alleen de noodzakelijke cellen overblijven. Dan is hij dus eigenlijk gewoon een niksige klodder. En soms voel ik me ook zo. Maar als ik dat soort dingen tegen Nick zeg, wil hij altijd alleen maar meer praten.

‘Goed hoor.’

Nick heeft een oorbel en denkt dat hij ‘übercool’ is – dat zegt hij over veel dingen. Uit het feit dat hij ‘übercool’ zegt blijkt wel dat hij dat niet is.

Hij zuchtte even, maar voor deze ene keer liet hij het zitten. ‘Hidde, wil je het goeie of het slechte nieuws?’

Serieus, wat is dat voor vraag om aan iemand te stellen die te horen heeft gekregen dat zijn moeder bij een auto-ongeluk om het leven is gekomen? Soms vraag ik me af of Nick wel naar therapieschool is geweest.

Uiteindelijk besepte hij dat hij geen antwoord ging krijgen. ‘Oké! Dus...’

Hij begint zijn zinnen altijd met ‘Dus’, alsof we midden in een gesprek zaten. Het is verwarrend en het klopt ook gewoon niet.

‘Dus, ik heb eigenlijk gewoon twee keer goed nieuws. Het was een strikvraag.’

Het was een domme vraag.

Ik veegde de hoorn schoon en probeerde ergens anders naar te kijken dan naar het opgedroogde snotjes-

spoor dat Shanna Kalter, ook een vaste klant hier, altijd op de muur smeert als ze naar huis belt. Om een van de snotjes had iemand met een zwarte balpen hondenootjes getekend.

‘Maarrrrr...’ Er klonk een raar bonkend geluid door de telefoon, wat waarschijnlijk Nick was die ergens op roffelde. ‘Dus, raad eens wie er een nieuw weekendbaantje heeft bij de kinderboerderij van boer Bert?’

Het kwam niet echt als een verrassing: ik was eerder verbaasd dat hij het zo lang als begeleider had volgehouden voordat hij werd ontslagen. Hij was best een flutbegeleider, eerlijk gezegd. ‘Maar ben je daar niet een beetje te oud voor?’ vroeg ik.

‘Wat? Nee. Niet ik, Hidde. Waarom zou ik... Laat maar. Het is jóúw baantje. Op zaterdag- en zondagochtend. Vanaf morgen!’

O god. Nee. Dat suisgeluid in mijn oren was terug. Nu wilde ik me écht in een cocon ritsen. Kom maar door met die klodder.

‘Maar ik heb een hekel aan dieren!’ Ik voelde de paniek van mijn buik naar mijn keel golven en ik had zin om alles onder te kotsen. Dieren zijn per definitie Heel Gevaarlijk. Je weet VAN VOREN EN VAN ACHTEREN nooit wat ze gaan doen!

‘Hidde, probeer dit als iets positiefs te zien. Kinderen van jouw leeftijd hebben hobby’s nodig.’

Ik hoorde iets in zijn stem.

‘Wacht even, is dit een echte betaalde bijbaan, of...?’ vroeg ik.

Het bleef even stil voordat hij zijn keel schraapte. ‘Eigenlijk is het onderdeel van je therapie. Mevrouw Rosenhaus heeft het aangeraden. Uit onderzoek blijkt dat het heel goed voor mensen is om bij dieren in de buurt te zijn.’

‘Maar op een boerderij?’ Ik stond op mijn tenen en leunde met mijn voorhoofd tegen de muur, waarbij ik goed oplette dat ik de snotjes niet raakte. In het leger noemen ze dit een stresshouding.

‘Het is een fijne afleiding om even wat minder in je eigen hoofd te zitten,’ antwoordde Nick. Wat betekende dat in vredesnaam? Niet in mijn eigen hoofd zitten klonk helemaal niet goed. Het klonk zelfs HEEL SLECHT.

‘Heb je weleens nagedacht over wat je na school zou willen doen of worden, Hidde?’ Nicks stem was zachter en ik duwde hard tegen de muur.

‘Ik wil in de bibliotheek werken.’ Ik had bij het Bureau voor Gezondheid en Veiligheid gezocht naar ongelukken en sterfgevallen op het werk. En op matrasstesters na vielen er onder bibliothecarissen de minste doden.

‘O.’

De stilte werd alleen doorbroken doordat ik mijn knokkels liet knakken.

‘Ik denk dat het goed voor je zal zijn, Hidde. Een beetje onvoorspelbaarheid. Als we een groot trauma hebben meegemaakt, is het soms...’

O, niet weer! Bij Nick heeft alles met verdriet te maken. Erger dan dit kon het niet worden.

‘Weet je, Hidde, als je ooit ergens over wil praten...’

Toch wel.

‘Nee. Het gaat PRIMA, Nick. P.R.I.M.A.’ Hopelijk zou Nick denken dat iemand die het woord ‘prima’ kon spellen absoluut geen hulp nodig had.

‘Ik denk niet dat het prima gaat, Hidde. Ik heb gisteren mevrouw Rosenhaus gesproken. Die had veel interessante dingen over jullie laatste sessie te melden. Ze denkt dat je heel hard je best doet om iedereen ervan te overtuigen dat het goed met je gaat.’

‘O.’

‘Dus, hoe dan ook, nu ik je toch aan de lijn heb: er is nog meer goed nieuws. Met kerst hebben we een superleuk diner-met-disco hier in het centrum. Ik heb uit betrouwbare bron vernomen dat de Kerstman komt dj’en.’ Het was even stil, en ik voelde dat Nick ergens naartoe werkte. ‘Ik vroeg me af wat je ervan zou vinden om hier in de vakantie te logeren? Iedereen vindt het altijd heel gezellig als je er bent.’

‘Ik zal even in mijn agenda kijken en dan laat ik het weten,’ zei ik. Het zou vast leuk worden en zo, maar ik had papa en Lily.

‘Haha. Ik zal het met je vader bespreken.’

Waarom vraag je het dan aan mij?

‘Ik kan papa niet zo lang alleen laten,’ mompelde ik.

‘Je weet dat iemand hem zal komen helpen, net als in het weekend.’

Mijn kuiten begonnen te branden.

‘Ben je aan het balletten, Hidde? Zal ik de eerste positie voordoen?’

Ik kon wel door de grond zakken.

Lily, mijn irritante zusje van zes, stond ineens naast me in de gang. Haar vlechten piekten alle kanten op en roken naar plakkaatverf.

Ik knipperde met mijn ogen en ging weer op mijn platte voeten staan.

‘Zal ik doorgeven dat je morgen in elk geval even op de boerderij gaat kijken?’ Nick zoog lucht naar binnen.

Hm. Volgens het rapport van het Bureau voor Werk en Pensioenen gaan boeren gemiddeld eerder dood dan alle andere beroepsgroepen. Voornamelijk door het werken met machines.

‘Ik weet een hele leuke mop, Hidde! Zal ik ’m vertellen?’ Lily trok aan mijn trui. Ik duwde haar hand weg en keek boos om aan te geven dat ze haar mond moest houden.

‘Moet ik met landbouwmachines werken?’

‘Probeer er niet te veel over te piekeren, Hidde,’ zei Nick. ‘De kinderboerderij krijgt goede recensies. Ik denk dat je het er heel leuk zult vinden.’

‘Statistisch gezien krijgt tachtig procent van de mensen met een huisdier ademhalingsproblemen,’ antwoordde ik.

Lily praatte door me heen. ‘Ik heb hem van Sam Arkel, en hij wil zijn moppen bijna nooit vertellen want hij zegt dat meisjes niet grappig zijn en dat het zonde van zijn tijd is, maar ik ben achter hem aan gelopen naar de wc en toen zei ik dat ik pas weg zou gaan als hij hem vertelde, en dat als hij zich echt zorgen maakte over tijdsverspilling dat hij dan iets aan zijn eetgewoontes moet doen, want het is niet normaal om zo lang op de wc te zitten, en dat mijn grote broer Hidde – dat ben jij – maar één keer in de twee dagen naar de wc gaat... Dat is toch zo, Hidde?’

‘Lily, hou je mond,’ snauwde ik.

Ik hoorde Nick zuchten.

‘Je weet dat het heel belangrijk is om hulp te accepteren, Hidde. Je hoeft het niet alleen te doen.’

Ik keek Lily na die terugsloenterde naar de tv-kamer.

Ik stak mijn vinger door het gat van mijn trui en draaide hem strak tot de ene helft wit werd en de andere rood. ‘Mag Lily ook mee?’

Nicks ademhaling kwam in één grote stoot door de telefoon en ik zag voor me hoe de ader die over zijn voorhoofd liep was opgezwollen. ‘Joh, luister. Hier hebben we het al vaker over gehad. Ik denk echt dat het beter is als je het eerst zelf probeert.’

Er klonk nog meer gesuis in mijn oren.

‘Ik moet ophangen,’ schreeuwde ik. Ik kon hem nauwelijks nog verstaan met al die herrie in mijn hoofd.

‘Hidde!’ Zijn stem klonk heel ver weg, alsof hij door

een tunnel kwam. ‘Hidde? Hidde, probeer het gewoon...’

Ik smeed de hoorn op de haak en zakte in elkaar tegen de muur.

De wol had een afdruk in mijn vinger achtergelaten.